

Hoofdstuk 1

De oude man rolde zijn rolstoel naar het raam van zijn flat op de derde verdieping. Het was zaterdag en het liep tegen vijf uur, om die tijd kwam heel vaak de 'Rotterdam' langs zijn raam varen. Deze keer was hij er zeker van dat het gigantische cruiseschip langs zou komen want normaliter had hij er zelf opgezeten, als passagier. Ware het niet dat er een paar maanden geleden iets geks gebeurd was. Iets verontrustend ook, ja zelfs iets beangstigends bizars! De dag voordat dat fatale en bizarre hem was overkomen was hij nog zo'n veertig kilometer wezen fietsen. Hij had genoten van het landschap maar ook van zijn nog altijd sublieme conditie. Hij had nog op een bankje, ergens in de polder, met een bejaard vrouwtje zitten praten. Ze vond zijn verhalen ontzettend leuk want ze giechelde als een jong meisje. Toen zijzelf ook begonnen was met vertellen en daarbij haar hand regelmatig op zijn arm legde werd hij wat ongedurig en wilde hij zo snel mogelijk weg. Wie wist waar al die handtastelijkheden toe zouden leiden? Na zijn laatste vriendin had hij het wel gehad met vrouwen. De herinneringen aan Annet had hij veilig naar de verste hoeken van zijn geestelijk krochten getransporteerd. In de periode dat hij nog werkte ging dat vrijwel vanzelf. Maar sinds kort was hij met pensioen en nu merkte hij dat ze aan het proberen was haar ketens te verbreken en weer naar zijn bewustzijn aan het klauteren was. Hij werd er tamelijk zenuwachtig van. Niet dat hij haar ooit terug zou willen! O, nee! Ze had zijn leven met haar gruwelijke karakter grondig verpest! Die relatie was niet meer te repareren. Maar hij dacht dat hij de drama's, die ze veroorzaakt had, wel

langzaamaan had verwerkt! En nu, toch wel wat eenzaam op zijn kamer, al was die nog zo gezellig ingericht, was hij vaak weer aan haar grillen overgeleverd! Al speelde zich dat dan afgrijselijk genoeg alleen af in zijn eigen hoofd. Daarom had hij geboekt op de 'Rotterdam'. Een zeereis zou hem goed doen! Daar was hij zeker van. De muizenissen zouden door de frisse zeebries uit zijn hoofd geblazen worden. En als hij dan na de cruise weer thuis kwam zou zijn hoofd alleen gevuld zijn met de herinneringen aan al het moois wat hij gezien en beleefd had! Maar toen was het gebeurd! Op een morgen werd hij wakker, keek op de klok aan de muur, "verdomme acht uur! Hij had zich verslapen!" Het duurde even voor hij zich realiseerde dat hij helemaal niet meer naar zijn werk hoefde. Hij was gepensioneerd! Hij was vrij! Hij kon uit zijn bed komen wanneer hij maar wilde. Hij wilde ook wel maar kon niet. Zijn benen gaven niet mee. Wat hij ook probeerde, er kwam geen beweging in zijn ledematen. De paniek sloeg bij deze realisatie ongenadig toe. Wild schokte hij met zijn bovenlijf alsof hij zijn benen zo weer aan gang wilde krijgen. Ze bewogen geen centimeter, als een waanzinnige trok hij er met zijn handen aan, er zat ook geen gevoel in! Hij kneep erin maar voelde niets. Hijgend viel hij achterover in de kussens. In zijn hoofd leek het wel een kermis met alleen maar draaimolens! Zijn gedachten vlogen in wanordelijke flarden door zijn hoofd! Zwaar ademend probeerde hij grip op zijn denken te krijgen. "Wat was er gebeurd vannacht? Wat kon er gebeurd zijn terwijl hij sliep! Trok dit nog weg? Hij had wel meer last van een slapende arm als hij wakker werd maar dat was na een beetje bewegen weer gauw over! Terwijl hij maar, zonder begrip van wat er gebeurd kon zijn, naar zijn benen bleef staren, tastte hij naar zijn mobieltje dat op het nachtkastje

lag. Wie wou hij eigenlijk bellen? Zijn zoon? Die woonde niet zo ver weg dus hij zou zo bij hem zijn. Maar nee, waarom hem belasten? Hij zou misschien nog meer in paniek raken dan hijzelf! Hoewel, kon dat wel? Dat hij aardig de kluts kwijt was drong nog wel tot zijn brein door. Met alle energie die hij op kon brengen dwong hij zichzelf om na te denken. Hij moest iemand bellen! En dan zag hij het! Natuurlijk 112! Met bevende vingers drukte hij de drie cijfertjes in. Een pinnige vrouwenstem antwoorde. Hakkend begon hij uitleggen wat er gebeurd was. Ze viel hem echter in de rede en commandeerde hem haast rustig te blijven en diep adem te halen. Ze begreep er zo niets van. En ze wilde weten voor welke hulpdienst hij belde. Automatisch deed hij wat hem opgedragen werd. Inderdaad voelde hij dat hij meer grip op zijn stem kreeg. Zo kort mogelijk vertelde hij het gebeurde. Er kwam een ongeduldig geluid van de andere kant, "mmm, ambulance." Ja, wat anders, ging het door hem heen. Geen brandweer! Hij gaf zijn adres op en zij zei dat er binnen twintig minuten wel een ambulance bij hem zou zijn. Alsof hij hierop had gewacht kwam zijn normale nuchtere manier van nadenken plotseling weer terug. Hij was vergeten de sleutel onder de bloempot buiten te vermelden. Hij zou zelf niet open kunnen doen. Met die sleutel zouden ze zichzelf binnen kunnen laten. Maar dat was van later zorg. Eerst moest hij proberen zijn onderbroek aan te trekken. En hij moest nodig plassen! Gelukkig had hij altijd de urinefles bij zijn bed staan. Hoefde hij er 's nachts niet uit. Als hij éénmaal wakker was sliep hij zo slecht weer in. Met zo'n fles kon je haast slapende je behoefte doen. Het plassen was niet zo moeilijk. De fles stond binnen handbereik en hij hoefde zijn bovenlichaam maar naar recht te draaien. Het urineren luchtte hem geweldig op. Min of

meer tevreden dat de eerste opdracht gelukt was keek hij naar de stoel waar zijn onderbroek op lag. Die stond aan het voeteneinde en dat was vooralsnog een onoverkomelijk probleem. Rechtop zittend reikte hij naar het kledingstuk maar dat scheelde nog wel een meter! Hij keek op de klok. Tien minuten van de twintig voorbij! Nog tien! Die had hij zeker nodig! Het feit dat hij het die lui van de ambulance absoluut niet gunde dat ze hem vonden ik zijn blote reet motiveerde hem en gaf hem moed en kracht. Hij liet zich plompverloren uit bed vallen. Zijn benen kwamen doelloos achter hem aan. Zijn hielen kwamen met een bons op de grond terecht. Hij voelde er niets van. "Gelukkig," dacht hij, maar tegelijk zag hij daar het belachelijke van in. In een soort op-goed-geluk uitval griste hij zijn onderbroek van de stoel. Even bleef hij hijgend op zijn rug liggen, dan duwde hij zich weer in zittende houding. Boog zo diep voorover als mogelijk was en probeerde zijn onderbroek over zijn voeten te mikken. Het koste hem drie pogingen maar dan had hij hem toch in de juiste positie. Door zich langzaam achterover te laten vallen trok hij de onderbroek automatisch mee omhoog. Alleen ter hoogte van zijn billen moest hij wat extra kracht geven. Het kledingstuk kraakte even in al zijn voegen maar hield het! Onwillekeurig in de lach schietend om zijn eigen gestuntel schrok hij op van het getik op de ruit. De ambulancebroeders! Of zusters natuurlijk! Het was een legering van de twee menselijke vormen. "Onder de bloempot," riep hij en maakte een sleutelomdraai gebaar.

"Wat doet u nou op de grond?" was het eerste dat de broeder vroeg. Hij wees naar zijn kleren op de stoel. "Ik wilde mij vast aankleden," loog hij. Ze lachten. "Ze hebben me door," ging het door hem heen. Dan drong het tot hem

door dat hij met al deze futiliteiten zijn geest van het eigenlijke probleem afhield. Op de vraag van de ambulancezuster vertelde hij nogmaals wat hem die morgen was overkomen. Ze vonden het apart. "Apart of niet, ik zit er wel mee!" Hij wilde zijn stem vermanend laten klinken. In plaats daarvan klonk het klagerig. Vakkundig loodste de broeder de brancard naar binnen. "Wel handig hoor dat de slaapkamer gelijkvloers is," merkte hij op. De zuster glimlachte naar hem, hijzelf vond het maar een overbodige opmerking. Waarom zeiden ze niet wat hij had en hoe lang dit ging duren? Maar er werd niets meer gezegd. Hij werd op de brancard gelegd en vastgesnoerd, alsof ze bang waren dat hij weg zou lopen! Met wat heen en weer gedraai van de brancard gelukte het naar buiten te komen. Hij voelde een gênant gevoel opkomen toen hij langs zijn burens reed, terwijl die meer aangedaan leken dan hijzelf aan hun gezichten te zien. En hij was blij dat ze hem eindelijk de ambulance inschoven. De zuster bleef bij hem achterin zitten en de broeder reed in een rustig gangetje naar het ziekenhuis.

Hoofdstuk 2

Terwijl hij de rivier nog eens afkeek, wat door het erkerraam vrij ver kon, dacht hij nog eens aan die onderzoeken in het ziekenhuis. Ze hadden van alles met hem uitgehaald. Foto's, verschillende testen, enz. Maar niets gevonden. De medische wetenschap stond voor een raadsel, heette dat officieel. Eerlijk gezegd hadden de heren doctoren het voorzichtige vermoeden dat hij elk moment het gevoel in zijn benen weer terug zou krijgen. Ze wilden hem natuurlijk geen valse hoop geven, maar niets is onmogelijk in dit geval. Maar hij kreeg het gevoel niet terug! Hij zat nu alweer een week of drie in een rolstoel. In sneltreinvaart had hij zich de handelingen eigen gemaakt, die nodig waren om van de rolstoel op de toiletpot te klimmen en andersom. En om in en uit bed te geraken. De rest van de huishoudelijke dingen gingen hem ook best snel goed af. En zo was hij heel gauw van al de hulpen af, die elke dag kwamen. Ze bedoelden het vast allemaal goed maar Jezus wat waren die wijven bedillig! Van de een moest hij dit, de ander wilde weer dat! En vaak spraken ze elkaar nog tegen ook! Godzijdank kwam er nu nog maar één. Eens per week!

Voor zijn flat was een groot grasveld met diverse struiken. Er liepen fiets- en looppaden door die veel gebruikt werden door mensen die hun hond daar uitlieten en door hardlopers. Soms kon hij zo voor het raam wel een half uur alleen zitten kijken naar al die mensen. Vooral om de joggers kon hij zich enorm verbazen. Waarom deden zij zich in godsnaam deze kwelling aan? Hun stijl was aller belabberds en je zag gewoon dat dit rennen meer kwaad deed aan hun lichaam dan goed. Er waren er bij die sneller

vooruit zouden komen als ze gewoon liepen!

Nu was hij echter meer geïnteresseerd in het voorbij varen van de Rotterdam. Hoewel dat ook een soort zelfkwalling was. Want hij had immers zelf op die boot kunnen zitten! Als die vervloekte benen maar hun werk hadden blijven doen!

Maar dan, voorafgegaan van een paar binnenvaartschepen, één sleepbootje en een plezierjacht, varende op de motor, de zeilen gereed om gehesen te worden, kwam daar het imposante cruiseschip in de verte aan. Met veel bombarie haar misthoorn blazend. Mogelijk om de stuurman van de pont te waarschuwen! Maar mogelijk ook als een soort lange neus naar de achterblijvers op de wal. Langzaam voer het gestroomlijnde schip langs tot het even voorbij Hoek van Holland uit het zicht verdween. Met een lichte zucht van teleurstelling wilde hij zich van het raam afwenden toen twee dingen zijn aandacht trokken. Ten eerste dat het plezierjacht niet doorgevaren was maar wat aarzelend dichter naar de linkeroever voer. En dan was daar die zwarte Mercedes SUV die heel langzaam langs het water reed. Maar die Mercedes kende hij! Een oud barrel die behoorde aan de man van zijn pedicure. Heel af en toe werd zij door hem gebracht en gehaald. Hij was een wat opsnijderig type, verlopen kop en een bierbuik. Terwijl zij best een knap vrouwtje was. Haar wat droeve oogopslag verraadde wel dat ze niet erg gelukkig was. Haar man pretendeerde handelaar te zijn, waarin hij echter handelde kon ook zij niet met zekerheid zeggen! Dat plezierjacht zag hij ook weleens, vooral in de weekenden, voorbijvaren. Aan wie dat toebehoorde wist hij niet. Hij had echter het gevoel dat er tussen jacht en SUV een bepaalde connectie bestond. Volgens hem was er sprake van een zeer korte

communicatie tussen beide geweest. Hij kon zich vergissen maar waarom dan datichter naar de kant toe komen van dat jacht? Het jacht had inmiddels haar koers richting Noordzee weer ingenomen. De Mercedes evenwel schoot daar waar de weg van het water afboog over het gras en reed over het voetpad verder langs de rivier. De oude man verrekte bijna zijn hals om het voertuig te kunnen blijven volgen. Daar was iets raars aan de hand dat kon niet anders! Je rijdt niet zomaar half over gras en half over een voetpad een jacht achterna. Die bestuurder van de SUV wilde iets van de mensen op dat jacht! Andersom kennelijk niet, het jacht veranderde niet meer van koers, noch van snelheid.

En inderdaad het jacht 'stoomde' gestadig richting Noordzee. Aan het roer stond Nol de Waard zijn van nature stuurse en harde uiterlijk kreeg er nog een extra dimensie van ontoegankelijkheid bij door de diepe frons in zijn voorhoofd. Nol was kwaad! Nu was Nol nogal snel kwaad, behalve dan op vrouwen! Van vrouwen kon Nol merkwaardig veel hebben. Maar op elke regel is een uitzondering en zo ook deze keer. Hij was namelijk kwaad op Anneke, die hij nadat zijn vrouw was weggelopen, als zijn vriendin beschouwde. Ten eerste had zij zichzelf en hem, maar vooral het jacht, nogal in gevaar gebracht door hem te dwingen de Nieuwe-Waterweg over te steken. Hij had in een impuls gevolg gegeven aan haar paniekerig verzoek dat te doen. Nu was hij zonder meer een uitmuntend stuurman, dus geen probleem!

Hij was achter een Rijnaak omgevaren en samen met de pont overgestoken. Maar bijna aan de Rozenburgzijde begon hij te aarzelen. "Waarom deed hij dit in jezusnaam?" Woest draaide hij zich om naar Anneke. "Ja, wat is dit?"

snauwde hij haar toe. Zij bleef echter zwijgen en keek strak naar de oever. Hij volgde haar blik en zag de zwarte Mercedes. "Jezus, Anton," stamelde hij. Zij was langs hem gelopen en deed de deur van de kajuit open. "Kom terug trut!" riep hij. Maar het was al te laat. Ze riep iets maar door zijn verbouwereerdheid verstond hij niet wat ze riep. Uit het geopende raampje van de Mercedes was ook een onduidelijk gebrul hoorbaar. Met een ruk wende hij de steven, wat haar hard tegen de deurpost deed vallen. In een zucht lag hij weer op koers en riep hij Anneke ter verantwoording. "Waarom deed je dit?" In plaats van te antwoorden begon ze te huilen. "Waarom deed je dit? Nu weet hij toch hoe de vork in de steel zit!"

"Ik weet het niet," huilde ze, haar bezeerde arm wrijvend. Ze wist het ook echt niet! Ze was vanmiddag nog zo voorzichtig geweest. Met veel overtuiging had ze haar man, Anton, overtuigd dat zij met haar vriendin Janice naar de stad zou gaan en dat ze daar wel wat zouden eten om daarna nog even een filmpje te gaan pakken, waarvan ze dacht dat hij heel goed moest zijn. Het kon dus wel een beetje laat worden. Hij kende Janice! Hij had wat afwezig gemompeld dat hij nog iets moest gaan doen wat niet wachten kon en was de deur uitgelopen. Wat wel apart was want meestal maakte hij een vreselijke stennis als ze alleen wegging. Terwijl hijzelf niet anders deed! Dit en de geregelde halve verkrachtingen waaraan zij zich moest onderwerpen hadden haar in de armen van Nol de Waard gedreven. Ze was net de dertig gepasseerd en had gehoopt dat het met een buitenechtelijke verhouding wel beter zou worden. Ze kon wel beter met haar problemen bij Nol terecht maar hij was nog vaker weg dan Anton. Zo heel af en toe, zoals vanmorgen, belde hij haar op haar mobieltje

en had gevraagd of ze mee wilde om zijn jacht te verhuizen naar Stellendam. Ondanks dat ze wel begrepen had dat ze hoofdzakelijk mee moest voor een neukbeurt op zee had ze toch ingestemd. Alles beter dan dit verstikkende huis met Anton in de beurt die haar elk ogenblik op bed kon gooien en haar de kleren van haar lijf zou scheuren en zich wild in haar zou stoten. In een mum van tijd kwam hij klaar en liep dan de deur uit. Haar huilend achterlatend. Dan was het wel iets beter met Nol, die nam tenminste de tijd om haar ook een paar keer te laten komen. Verder was er echter niet veel verschil tussen de twee. Ze trok kennelijk dit soort mannen aan!

Ze keek uit het raampje en zag dat de auto van haar man zachter was gaan rijden en langzaam keerde over het gras. Ze veegde met een bruusk gebaar haar tranen van haar wangen en keek naar het norske profiel van Nol. Zonder iets te zeggen daalde zij het trapje af naar het vooronder. Ondanks dat Nol er een vreselijke hekel aan had dat er gerookt werd op zijn jacht stak ze in gedachten verzonken een sigaret op.

Raymond van den Bergh, rechercheur bij de havenpolitie van Rotterdam, zat met een frons op zijn voorhoofd naar zijn computerscherm te turen.

Raymond was een jonge man van een jaar of vijfendertig. Lang, slank en halflang blond haar dat meestal wat in de war zat. Hij kleepte zich graag netjes in een pak met stropdas. Wat een beetje in contrast was met zijn verwarde haren, die hij geregeld kamde maar waar kennelijk geen eer aan te behalen viel. Sinds zijn collega Arnoud Kamminga met pensioen was werkte hij doorgaans alleen. Hij zat wat gegevens te checken maar raakte meer in de war

dan dat het hem opheldering verschaft. Hij masseerde zijn voorhoofd want dat turen naar zo'n scherm leverde hem onveranderd hoofdpijn op. Hij was meer een buitenmens. Liet h  m nu maar in het veld opereren, maar tegenwoordig werden er meer zaken opgelost achter een bureau dan met fysiek re  cheren. Geweldig natuurlijk maar het was niet zo zijn ding, zoals dat tegenwoordig heet. Met gestrekte armen boven zijn hoofd boog hij zich achterover in zijn stoel en gaapte langgerekt. Slaap te kort had hij ook al want sinds Arnoud Kamminga met pensioen was gegaan, of eigenlijk daartoe gedwongen was door het hoofdkantoor in Den Haag, stond hij alleen voor die toch wel veel omvattende drugsmokkel. Toen Kamminga er nog was boekten zij nog weleens een succesje door wat smokkelwaar op te sporen. En toen had hij ook het gevoel dat zij steeds dichterbij in de buurt van de grote bazen kwamen. Maar sinds Kamminga vanuit zijn flat op Rozenburg alleen maar naar de voorbijvarende boten zat te kijken, en ook nog in een rolstoel terecht was gekomen, kwam hij geen steek verder. Een paar keer had hij een gesprek aangevraagd op het hoofdkantoor om te vragen of Kamminga niet teruggeroepen kon worden. Hij had daar gesproken met een hoofdcommissaris die wel begrip had voor zijn probleem maar door de bezuinigingen geen kant meer op kon.

Nu hij zijn aantekeningen weer eens had doorgelezen werd hij wederom doordrongen van het feit dat een intenser onderzoek nodig was om die regelmatige drugsaanvoer te stoppen. Hij zou vanavond eens bij Arnoud Kamminga langgaan. Desnoods moest Kamminga maar illegaal deelnemen aan het verdere onderzoek vond Raymond obstinaat. Als Kamminga het computerwerk voor zijn

rekening nam kon hijzelf zelfs undercover gaan als het zijn moest. Raymond knikte hevig van ja. Hij was het geneuzel van zijn superieuren zat. Het was zonde om datgene wat hij en Kamminga bereikt hadden door een te kort aan mankracht in gevaar te brengen.

Nol en Anneke sliepen. Eerder die nacht waren ze ter hoogte van Oostvoorne voor anker gegaan. Nol had Anneke opgedragen alvast te gaan slapen, hij bleef nog even aan dek. Ze was ook snel in slaap gevallen maar niet lang daarna wakker geworden van gestommel en zachte stemmen aan dek. Ze had de oren gespitst maar niet kunnen ontdekken wat er precies gaande was. Nadat de geluiden verstomden had ze Nol het anker horen lichten en de motor horen starten. Na korte tijd merkte ze dat er werd aangelegd aan een steiger. Weer dat gestommel en gemompel. Dan werd er een auto gestart en was Nol naar beneden gekomen. Ze had zich slapende gehouden en Nol was zonder haar aan te raken al snel in slaapegevallen. Ze had nog even liggen denken wat al dat gedoe, die geluiden en stemmen, te betekenen had gehad. Dat het geen zuivere koffie was kon ze op haar klompen wel aanvoelen. Van meneer Kamminga had ze weleens dingen gehoord over drugssmokkel en dat dat meer gebeurde hier in deze streek dan dat men dacht. Morgen zou ze Nol ter verantwoording roepen. Mocht ze erachter komen dat Nol met smerige zaakjes te maken had dan kon hij het verder bekijken.

Zover kwam het helaas voor Anneke én Nol niet.

Met gedoofde lichten kwam er een auto aanrijden en die stopte zo'n honderd meter van de aanlegsteiger. Het portier ging open en een donker geklede gedaante stapte uit. Behoedzaam sloop de gedaante richting het jacht van Nol.

“Hoe is het met de beentjes, Arnoud?” was Raymonds belangstellende vraag.

Arnoud Kamminga wreef over zijn bovenbenen en trok een gezicht waar wanhoop en onbegrip op te lezen was.

“Geen idee, jongen. De doctors staan voor een raadsel, zeggen ze.”

En na een korte pauze, waarin hij zijn jongere ex-collega haast hulpzoekend aankeek, “ze zeggen het niet met zoveel woorden maar volgens mij denken zij dat het tussen mijn oren zit. Ik denk dat ze denken dat ik zo op kan staan en weg kan lopen.”

Als om het te illustreren, dat hij het niet kon, drukte hij zich met zijn handen op uit de rolstoel. Toen hij de druk verlichtte zakte hij direct door zijn knieën. Het was dat Raymond hem opving anders was hij voorover tegen de grond geslagen.

Zwaar zuchtend viel hij terug in zijn rolstoel. Raymond staaarde hem geschrokken en vol medelijden aan.

“Jezus, Arnoud,” stamelde hij.

Arnoud haalde zijn schouders op en maakte een wegwerpgebaar, “pak even twee biertjes uit de koelkast, als je wilt. Bierdrinken gaat nog best.”

Raymond pakte twee biertjes uit de koelkast en het glas van Arnoud van het aanrecht. Zelf dronk hij zo uit de fles.

“Maar waar heb ik de eer van je bezoek aan te danken, Raymond?”

Raymond dacht een ogenblik na, hij wilde zich zo helder mogelijk uitdrukken.

“Ik zit een beetje in de shit, Arnoud! Het werk stapelt zich op en er komen maar geen nieuwe mensen bij. Zo af en toe krijg ik eens wat assistentie maar dat zet geen zoden aan de dijk. Wat ik nodig heb is een ervaren, goed ingevoerde

collega.”

Hier keek hij Arnoud Kamminga veelbetekenend aan.

“Kan jij me niet helpen Arnoud? Het zal natuurlijk liefdewerk oud papier zijn maar je zou mij er vreselijk mee uit de brand helpen.”

Arnoud Kamminga had al die tijd zwijgend zitten luisteren.

Af en toe knikkend ten teken dat hij Raymond volledig begreep. Hij wist maar al te goed hoe het werkte bij de recherche: veel werk en weinig mensen.

Hij was met pensioen gestuurd terwijl hij en Raymond midden in die drugszaak zaten. Daar keken de hoge heren niet naar. Met zijn pensioen was er weer een mond minder te voeden en alle beetjes hielpen in deze tijd van bezuiniging op bezuiniging. Hij was ervan overtuigd dat er heel wat drugs Nederland binnengesmokkeld was de afgelopen tijd. Drugs die als hij door had mogen werken wel onderschept had kunnen worden. Hij zei dit tegen Raymond die in gedachte knikte.

“Waar sta je op het moment, Raymond,” vroeg hij zonder nog dieper op Raymonds vraag om assistentie in te gaan.

“Je weet dat wij vlak voor je pensionering het vermoeden kregen dat die Nol de Waard bij de invoer betrokken zou zijn. Wel, ik heb hem daarna steeds weer onder druk gezet. De laatste keer heb ik hem een deal voorgesteld. Als hij zou praten zou ik zorgen dat hij de dans ontsprong door me te beroepen op bronbescherming, of weet ik wat. Tot nog toe heeft hij nog niet toegehapt maar dat gaat komen.”

Arnoud zat goedkeurend te knikken.

“Dat is al heel wat, Raymond,” en na een korte pauze, “wat wil je dat ik zal doen?”

“Als jij nou de rapporten bestudeer en verder onderzoek per computer uitvoert ga ik proberen mij door Nol de Waard te

laten introduceren binnen die drugsorganisatie.”

Hier zweeg hij en keek Arnoud vragend aan. Die zat goedkeurend te knikken.

“Lijkt me een goed plan, Ray. Heb ik tenminste weer wat te doen.”

Raymond schudde zijn oud-collega enthousiast de hand.

“Ik zal zorgen dat je bij alle gegevens kunt, Arnoud. En dan gaan we dit varkentje eens wassen. Net als vroeger.”

De mobiele telefoon van Raymond van den Bergh ging die morgen al vroeg. Er was in de buurt van Oostvoorne een jacht volledig uitgebrand, werd er gemeld door het bureau. Nadat de brandweer de brand had geblust hebben de collega's van de nationale politie twee verkoolde lijken gevonden in het vooronder. Of hij maar eens wilde gaan kijken. De collega's van de forensische en technische dienst hadden hun werk inmiddels gedaan en er was vastgesteld dat er sprake geweest moet zijn van een gaslek waarna de zaak was ontploft. De slachtoffers waren een zekere Nol de Waard, bekende van de politie vanwege wat kleine vergrijpjes, en Anneke van Roon, pedicure en partner van Anton van Roon, de laatste eveneens een bekende van de politie.

Raymonds gezicht verstrakte bij het horen van die namen.

Als het waar was dat Nol een van de slachtoffers was kon hij dat undercover gaan voorlopig wel vergeten.

Hij stak haastig een boterham met kaas in zijn mond en nam een slok van zijn koffie, schoot zijn jack aan en liep de voordeur uit naar zijn auto.

Onderweg naar de plaats van het ongeluk zat hij wat voor zich uit te foeteren. Hij hield er niet van als zijn plannen gedwarsboomd werden.

Aangekomen bij het uitgebrande jacht zag hij dat Johan de Boer, patholoog-anatoom, nog aanwezig was. Hij was nog wat spullen in zijn bus aan het zetten en stak nonchalant zijn hand op toen hij Raymond zag naderen.

“Het zou mij niets verbazen,” merkte Johan, met zijn hoofd nog in de bus en zonder verdere plichtplegingen, zoals een begroeting, op, “dat het toch moord zal blijken te zijn, Raymond.”

Raymond bleef zwijgend naar de rug van Johan de Boer kijken totdat deze zich omdraaide en Raymond veelzeggend aankeek.

“Gaslang was voor de helft doorgesneden, de brandende kaars deed de rest. Volledig rapport kun je vanmiddag over beschikken.”

Raymond knikte en bukte onder het rood-witte plastic lint door om de situatie van dichtbij te bekijken.

Twee ambulancebroeders kwamen net met een blauwe canvaszak, met daarin een van de lichamen, het wrak uitklimmen.

Raymond liet de broeders eerst hun werk doen om vervolgens het wrak in te klimmen. Hij vond de gaslang en zag inderdaad dat deze half doormidden was. Maar hoe die lui van de technische dienst konden zien dat er sprake was van doorsnijden, was hem een raadsel. Maar hij nam het zondermeer aan.

Hij keek nog wat rond maar veel meer dan zwartgeblakerde onderdelen en gesmolten plastic was er niet te zien. Hij zou het rapport van Johan de Boer af moeten wachten voor verdere informatie. Het beste kon hij nu maar Anton van Roon opzoeken. De collega's van de nationale politie zouden hem inmiddels wel geïnformeerd hebben. En

Raymond wilde weleens weten wat Antons vrouw op het jacht van Nol de Waard deed.

Anton van Roon was thuis. Toen hij de deur opendeed schakelde hij net zijn mobiele telefoon uit. En hij leek eerder kwaad dan verdrietig.

“Raymond van den Bergh, recherche,” maakte Raymond zich bekend.

“Ik had je al verwacht,” gromde Anton terwijl hij zich omdraaide.

Raymond trok verbaasd zijn wenkbrauwen op en liep achter hem aan de huiskamer in en ging zitten op de aangeboden stoel. Anton van Roon pakte een glas met whisky, waar nog een bodempje inzat, van het aanrecht en dronk het in één teug leeg. Waarop hij tegenover Raymond plaatsnam aan de keukentafel.

“Allereerst gecondoleerd, Anton,” begon Raymond.

Anton maakte een wegwerpgebaar.

“Het overlijden van je vrouw schijnt je niet veel te doen, Anton?” vroeg Raymond licht sarcastisch.

“Vind je dat gek,” was Antons verbaasde reactie.

“De feeks belazerd je met een van je bes ...! Belazerd je waar je bijstaat!”

Raymond ging wat rechterop zitten en boog wat voorover.

“Wat wou je eerst zeggen, Anton?”

“Niks,” bromde Anton en stond op.

Maar Raymond liet hem er niet zo makkelijk mee weggkomen.

“Je wou zeggen, Anton. De feeks belazerd je met een van je beste maten! Toch ..., Anton? Dat wou je toch zeggen?”

Anton haalde betrappt zijn schouders op.

“Wat dan nog?”

“Nee, niks! Alleen verdenken wij Nol van betrokkenheid bij drugssmokkel!”

Anton keek geschrokken, en als afleidingsmanoeuvre schonk hij zich een nieuwe whisky in. Waar hij direct een flinke slonk van nam.

Het was zomaar een schot voor de boeg geweest van Raymond maar de uitwerking die het op Anton van Roon had was op zijn minst interessant.

“Wat was Nol de Waard voor iemand, Anton?”

Anton haalde zijn schouders op en bromde, “zo goed kende ik hem nou ook weer niet, alleen van de kroeg. We dronken daar weleens een biertje. Ik weet dat zijn vrouw bij hem is weggelopen maar meer ook niet.

“Ah, dat kroegje aan de ’s Gravendijkwal.”

Anton, leunend tegen het aanrecht nam, wat ongemakkelijk kijkend, een slok van zijn whisky.

“Trouwens al vroeg aan de drank, Anton, je bent toch niet nerveus? Of doet het verlies van je vrouw en beste vriend je toch meer pijn dan je wilt toegeven?”

Anton begon de kleine steekjes en wisselende vragen van Raymond hinderlijk te vinden.

“Luister, zeg nou maar wat je op je lever hebt en laat me dan met rust.”

“Ik kwam je alleen condoleren, Anton, meer niet. Maar je bijna-verspreking zette mijn fantasie aan het werk. Ik kreeg plotseling het visioen dat jij heel misschien ook iets met die drugssmokkel te maken hebt!”

“Luister, vriend, je weet dat je nu je boekje te buiten gaat, hè! Je hebt geen enkel bewijs in handen tegen mij.”

Raymond vond de argumentatie wat slapjes en clichématig en daarom besloot hij nog even door te zetten. Het verlies van Nol de Waard was een aderlating voor hem, wie weet

kon Anton hem vervangen.

“Nee, klopt, Anton, ik heb niets tegen jou in handen. Maar je hebt zelf mijn aandacht op je gevestigd. En mocht het nu zo zijn dát je iets te maken hebt met die handel in verdovende middelen dan raad ik je aan om op mijn voorstel in te gaan.”

Hij observeerde Antons gezicht en hij kon zich niet aan de indruk onttrekken dat er een uitdrukking van interesse op kwam.

En dat klopte wel want Antons hersenen draaide op volle toeren. Hij was vreselijk geschrokken van de executie, want dat het dat was daar was hij zeker van; Nol wist te veel. Nol had hem er recentelijk bijgehaald, de aanvoer van drugs floreerde had Nol gezegd. Hij kon het alleen niet af, een tweede jacht zou ideaal zijn. Het toeval wilde dat hun jachten naast elkaar in City Marina lagen. Zo konden ze goed contact houden. Niet dat Nol er veel gelegen had, hij hield zich meer op in de buurt van Hoek van Holland de laatste tijd. Wat hij gister in het centrum was komen doen daar had Anton geen flauwe notie van, behalve Anneke oppikken dan. Dat hij van niets wist was volgens hem maar beter ook. Hij wilde best zo af en toe een vrachtje coke binnenhalen maar daar moest het wel bij blijven. Nol moet er te diep ingezet hebben. En dat was hem nu fataal geworden. En de stommeling had Anneke ook nog meegetrokken in zijn ongeluk.

De gedachte aan zijn vrouw deed hem onwillekeurig de tranen in de ogen schieten. Waarom moest ze hem belazeren, uitgerekend met Nol? Wat had hij verkeerd gedaan dat hem dit moest overkomen? Anton verzonk in zelfmedelijden. En vergat zo hoe hij was geweest voor zijn vrouw. Een bully en een seksmaniak.

Die zelfmedelijden maakte hem week en hij werd bang. Bang voor de mensen waar hij zich door toedoen van Nol mee had ingelaten. Ze waren tot alles in staat dat had hij nu wel in de gaten.

Dit alles bracht hem ertoe om het voorstel van Raymond aan te horen.

“Ik ben pas één keer met Nol mee geweest,” begon hij wat schuchter zonder Raymond aan te kijken. Het gezicht van Raymond bleef onbewogen maar diep vanbinnen was hij euforisch omdat zijn onderbuikgevoel hem op het goede spoor had gezet.

Luisteren naar onbewuste ingevingen was iets dat hij van Arnoud geleerd had. Onbewust gebruiken mensen woorden waarmee zij zich min of meer verraden of op zijn minst enigszins blootgeven.

“In het begin zei je dat je mij al verwacht had hoewel ik dit plan aan niemand had verteld. Hoe wist je dat ik zou komen, Anton?”

Anton moest even nadenken, dan zei hij zo nonchalant mogelijk, “ik wist niet dat jij zou komen maar dat er iemand van de recherche zou komen. Nadat de nationale politie het ongeluk was komen vertellen leek mij dat logisch, niet?”

Raymond keek Anton geruime tijd doordringend aan en dwong hem zo hem ook aan te kijken.

“En het was niet zo dat de politie jou helemaal niks nieuws kwam vertellen, Anton?”

Antons ogen vergrootte zich en quasi geïrriteerd vroeg hij, “je verdenk mij toch niet van die moorden, hè?”

Raymond glimlachte wat sardonisch, hij schepte er eerlijkgezegd voldoening in zo’n mannetje als Anton van Roon totaal in de war te brengen met vragen die op het eerste gezicht onschuldig leken maar in feite een diepere

lading hadden.

“Het eerste wat ik leerde toen ik bij de recherche kwam, was dat je in eerst instantie een moordenaar nooit te ver bij het slachtoffer vandaan moet zoeken, Anton!”

“Nou, ik kan je de illusie, je moordenaar te hebben gevonden, ontnemen, ik heb Nol en Anneke niet vermoord!”

Raymond maakte een sussend gebaar. “Heb ik ook geen moment gedacht, Anton, echt, geen moment.”

Anton was maar half gerustgesteld want die rare kwibus tegenover hem deed hem te cynisch.

“Laten we het liever over dat voorstel hebben, waar je het over had,” bracht hij Raymond vlug zijn opmerking daarover in herinnering.

“Was ik nog niet vergeten, Anton, rustig maar. Alles op de juiste tijd, vind je ook niet.” Raymond praatte alsof hij het tegen een kleine jongen had maar Anton liet zich niet meer uit zijn tent lokken.

“Ik begrijp dat je je betrokkenheid wat betreft die drugzaak, waar ook Nol in betrokken was, toegeeft. Dat is zeer verstandig van je, Anton. Zeer verstandig! Dat kan jou heel wat jaartjes zuchten in het staatshotel schelen. Maar even serieus! Waar het mij omgaat, is het vangen van de grote vissen. Snap je? Vertel mij dus eerst maar eens hoe diep je in de organisatie zit.”

Hij keek Anton afwachtend aan, die moest duidelijk eerst zijn gedachten ordenen. En dat ging traag, Antons grijze hersencellen werkten op de snelheid van een ouderwetse boemeltrein, die uiterst langzaam op gang kwam, dat had Raymond inmiddels wel door. Wat hem eerst wat verontrustte maar hem later beter uit leek te komen. Het gaf hem de mogelijkheid Anton nog te kunnen kneden en

hem in die hoedanigheid te boetseren waarin hij hem het liefst zag.

“Nou steek maar van wal hoor Anton,” moedigde hij zijn opponent aan.

“Ja, èh, ik zit er eigenlijk niet in. Wat ik zeg, ik ben slechts één keer met Nol mee geweest. Dat was alles.”

“En je bent ook nog niet door iemand benaderd?”

Anton schudde ontkennend zijn hoofd.

Raymond dacht even na.

“Luister, nu Nol er niet meer is ga je benaderd worden, dat staat vast. Wees dan niet te happig maar stem uiteindelijk wel toe de buit binnen te halen. Wij zorgen ervoor dat elk telefoongesprek wordt afgetapt. Daar hoef jij je geen zorgen over te maken.”

“Ja, en hoe zit het met mijn veiligheid?” wilde Anton weten.

“Daar wordt uiteraard zorg voor gedragen,” was Raymonds besliste reactie. Als wist hij nog niet precies hoe.

Die morgen nog had Raymond eerst een telefoongesprek met Arnoud Kamminga en daarna vrij lang eentje met hoofdinspecteur De Graaff.

Hoofdstuk 3

Op een achterkamertje ergens in Rotterdam Noord vond die avond laat nog een geheim gesprek plaats tussen twee mannen. Het kamertje stond blauw van de sigarettenrook waardoor de gezichten van de mannen schier onzichtbaar waren voor elkaar. Natuurlijk kenden de twee mannen elkaar, dus wisten zij ook wel hoe het gezicht van de ander eruitzag.

Er was hoofdzakelijk maar een van de twee aan het woord. De ander luisterde en trok af en toe gemaakt relaxed aan zijn sigaret.

“We mogen dus hopen, dat Nol, nog niet al teveel uit de school is geklapt,” merkte de prater als een soort conclusie op.

De zwijger schudde zijn hoofd, “dat is niet zo Willem, maak je maar niet druk. Hij is op tijd het zwijgen opgelegd. Wat enigszins vervelend is, is dat die van den Bergh van de politie al contact heeft gelegd met die Anton.”

“Dan gebruiken we die toch niet, Jean”

“Zo eenvoudig ligt dat helaas niet. Gebruiken we hem niet dan geven we onszelf geheel bloot, snap je.”

De zwijger, die kennelijk wat hoger in de pikorde zat dan de met Willem aangesprokene, zweeg en trok een gezicht waaruit moest blijken dat Willem wel begreep wat hij bedoelde. Willem begreep het maar half. Dat bleek al uit zijn opmerking. En de zwijger maakte ook geen aanstalten hem wijzer te maken. Hij stond ook op ten teken dat het onderhoud was afgelopen.

“Je hoort wel wanneer de volgende lading aankomt,” was het enige dat hij nog zei.

Anton van Roon zat, de ochtend na Raymonds bezoek, met een hoofd vol puzzels op de bank in zijn woonkamer, alweer vroeg aan de whisky. En hij vond vooral dat het leven niet eerlijk was, niet wetend dat het allemaal nog erger kon. Op de inlichting daarover hoefde hij trouwens niet lang te wachten. Zijn mobiele telefoon ging af en met een van ergernis vertrokken gezicht pakte hij hem op en hield hem aan zijn oor.

Het was een anonieme oproep en hij zei daarom afgemeten, “Van Roon.”

Daarna doorliep zijn gezicht een scala aan gezichtsuitdrukkingen: ergernis, verbazing, onbegrip, angst en paniek.

Een voor hem onbekende stem had hem in niet mis te verstane bewoordingen verteld dat ‘zij’ precies op de hoogte waren van het plan wat hij, Anton van Roon, en die gast van de recherche gister hadden uitgedacht. En wilde hij niet hetzelfde lot ondergaan als zijn makker Nol de Waard dan moest hij, Anton van Roon dus, even heel goed luisteren. Want hij begreep natuurlijk zelf als geen ander dat ‘zij’ op zijn zachtst gezegd niet blij waren met dat plan. Anton knikte onwillekeurig hoewel hij wel begreep dat de ander dat niet kon zien. Maar zijn stem deed het niet meer. Hij was bang alleen maar onsamenhangende klanken te kunnen uitstoten daarom deed hij er maar het zwijgen ertoe.

Raymond beëindigde het telefoongesprek met Arnoud Kamminga met de woorden, “we horen elkaar weer, Arnoud,”

Drie wekenlang was er hoegenaamd niets gebeurd. Anton van Roon had gezwegen in zo’n beetje alle talen. Maar deze

ochtend had hij gemeld dat hij was gebeld met een versleutelde telefoon en dat hij de opdracht had gekregen vannacht een vrachtje op te pikken even buitengaats ter hoogte van Oostvoorne. Hij moest om twee uur vannacht op de 51.908ste breedtegraad en de 3.872ste lengtegraad zijn.

Die wetenschap leverde Raymond het nodige werk op. Diverse diensten moesten gewaarschuwd worden. Hij wilde persé deze zending onderscheppen. En wat arrestaties verrichten.

Er werd dus flink uitgepakt. Om één uur 's nachts lagen er drie boten van de zeehavenpolitie en twee douaneboten iets ten zuiden van de opgegeven coördinaten. Alle boten uitgerust met sterke schijnwerpers en een bemanning die goed bewapend was. En twee boten van de kustwacht kruisten voor de kust heen en weer, ieder vanuit tegenovergestelde richting.

Verdekt opgesteld op de wal stonden drie politiebusjes waarin elk vier man van de Mobiele Eenheid. Zij zouden het transportbedrijf als de buit eenmaal aan wal was gebracht aanhouden, was de bedoeling.

Anton van Roon lag met zijn jacht 'Mijn droom' op de afgesproken plek. Hij staarde in het donker over zee maar zag niets. Het werd halftwee en het werd kwart voor twee, het werd twee uur en het bleef doodstil op het water. Ook op de wal begonnen de agenten elkaar aan te kijken. Zij hadden die transporteur inmiddels allang verwacht.

Raymond, die met een van de politieboten was meegevaren raadpleegde voortdurend zijn polshorloge.

Het werd kwart over twee en er gebeurde niets. Om drie uur gaf Raymond het sein dat alle boten zowel als de eenheid op de wal konden inrukken.

Gefrustreerd nam hij afscheid van de bemanning en stapte in zijn auto. Zijn hersens pijnigend over de vraag wat er precies mis was gegaan. Gaandeweg besloop hem het gevoel dat die drugsbende nu een lange neus naar hem zat te trekken. Het kon bijna niet anders of ze waren op de hoogte van de politionele operatie geweest. Maar hoe? Anton? Dat lag het meest voor de hand. Alleen hij en de politiemensen waren ervan op de hoogte. Aan een lek bij de politie dacht hij vooralsnog niet. Hij kende bijna alle betrokkenen. Stuk voor stuk betrouwbare mensen veronderstelde hij.

Er verscheen een bittere uitdrukking op zijn gezicht. Morgenochtend kreeg Anton een Vipbehandeling van hem.

Die lange neus waar Raymond zo bang voor was werd die nacht nog inderdaad getrokken. Zij het dan figuurlijk. Want voor de kust ter hoogte van Rockanje lag een ander jacht dat vanuit zee werd bevoorraad met honderd kilo cocaïne. Toen de reddingboot, die de lading van het schip naar het jacht had vervoerd, teruggekeerd was en weer in de davit hing wende het schip, afkomstig uit Venezuela, de steven naar het noorden om de volgende ochtend via de Nieuwe-Waterweg zijn lading containers af te leveren in de containerhaven van Rotterdam.

Het jacht voer zuidelijk naar Stellendam en legde aan bij de visafslag waar een busje, kenteken afgeplakt en gedoofde lichten, met betrekking tot de bewakingscamera's, stond te wachten en de cocaïne overnam. Kinderlijk eenvoudig ging het eraan toe.

Binnen een paar dagen was het spul verspreid over tientallen afnemers en kleine dealers op Goeree Overflakke, het eiland waar ze een eigen opvangcentrum

hebben voor drugverslaafden. Het grootste gedeelte van de jeugd daar is verslaafd, of gebruikt. De ellende die dat veroorzaakt zal de leveranciers worst wezen.

Raymond van de Bergh zat op een ongemakkelijke stoel voor het bureau van hoofdinspecteur De Graaff. De hoofdinspecteur keek Raymond fronsend aan.

“Enige uitleg is hier wel op zijn plaats dunkt mij, Raymond,” zei deze dan bedachtzaam.

“Weet je wat het vannacht gekost heeft?”

Raymond die al geen best humeur had werd door die laatste opmerking, die op hem te belerend overkwam, nog humeuriger.

“Het is toch niet helemaal voor niets geweest? Er zijn vijf illegale chinezen uit een container gehaald tijdens de actie vannacht in Hoek van Holland.”

De hoofdinspecteur snoof neerbuigend. “Dat was puur toeval Raymond. Puur toeval! Uit frustratie heeft de Mobiele Eenheid, toen ze onverrichterzake terugkeerde uit Oostvoorne, wat vrachtwagens aangehouden. En als een van die chinezen niet onwel was geworden en de anderen niet op de wand van de container hadden getrommeld dan hadden ze nu al in Engeland gezeten.”

Raymond wist het. Hij wist ook best dat zo’n actie, die hij samen met inspecteur De Vroed haastig in elkaar gedraaid had, veel geld kostte. Maar hij wist ook dat niet alle acties een succes werden. Dat kon ook niet. De misdadigers waar ze mee te doen hadden waren ook niet op hun achterhoofd gevallen. Er waren zulke slimme jongens bij dat als je die aan het bewind van een land zou zetten het land binnen no time uit de problemen was. En De Graaff wist dat natuurlijk ook. Toch viel hij hem lastig omdat Den Haag hem daartoe

dwong. Raymond verwachtte eigenlijk van hem dat hij zich achter zijn personeel zou scharen in plaats van de reet van zijn superieuren uit te likken.

“U weet toch ook wel dat niet elke actie een succes wordt, chef?” verweerde Raymond zich met duidelijke ergernis.

“Weet ik wel, Raymond, weet ik wel! Maar daar moeten we wel naar streven! Plan de organisatie in het vervolg wat strakker, dus!”

Raymond hield wijselijk zijn mond. De stem van De Graaff ging al danig de hoogte in, ging hij nu nog tegen hem in ook dan werd het een schreeuwpartij waar je niets aan had.

Op zijn weg terug naar zijn bureau liep hij de kamer van inspecteur De Vroed binnen. De Vroed zat verdiept in een dossier van een vermist meisje en keek wat geërgerd op.

“O, Raymond, ben jij het.”

“Heeft de chef ook tegen jou nog wat gezegd over die actie van vannacht?”

De Vroed schudde zijn hoofd, “nee, niet daarover maar wel over deze zaak.” Hij lichtte het dossier een beetje op van zijn bureau.

“Hij heeft mij bijna een uur lang aan mijn kop gezeurd. Het ging te lang duren, het kostte allemaal veel te veel. Je kent dat wel.”

“Mmm,” humde Raymond. Hij vond het een beetje merkwaardig dat De Vroed niets te horen had gekregen.

“Tja,” zuchtte hij, “het loopt niet lekker allemaal.”

“Zeg dat wel jongen. We kunnen toch geen ijzer met handen breken? Zeker niet met zoveel tekort aan mankracht.”

In gedachten liep hij naar zijn bureau, pakte werktuigelijk zijn mobiel en belde Arnoud. Maar die nam niet op.

Toen Raymond die andere morgen aanbelde bij Anton van Roon was zijn humeur nog niet erg verbeterd. Op zijn bellen werd niet opengedaan. Dus belde hij nogmaals, iets langer en dringender. Ook nu werd er niet opengedaan. Met een bruusk gebaar haalde hij zijn mobiele telefoon uit zijn zak en zocht naar Antons nummer, dat hij bij zijn eerste bezoek nauwkeurig had opgeslagen. Hij drukte de sneltoets in en hield de telefoon aan zijn oor. Er werd niet opgenomen. Daarop belde hij met zijn collega Jan Keukens, gaf het telefoonnummer van Anton op en vroeg of hij kon uitzoeken waar deze telefoon zich op dit moment bevond. Een kwartier later werd hij teruggebeld met de mededeling dat de telefoon met dat nummer zich bevond in de haven van Maassluis.

Raymond startte zijn auto en reed naar Maassluis. Hij parkeerde zijn auto aan het water en observeerde de boten die aan de kade lagen. Die van Anton sprong er meteen uit omdat hij veruit de kleinste was. Raymond klom aan boord en klopte op de kajuitdeur en riep Antons naam. Geen gehoor. Anton was er niet. Wel zag hij zijn mobiel bij het eikenhouten, met koper belegde, roer liggen, "hm, daarom had hij waarschijnlijk niet opgenomen."

Raymond liet zich zuchtend neerzakken in een van de dekstoelen en nam zich voor net zo lang te wachten totdat Anton zou komen opdagen. Lang hoefde hij niet te wachten, na een minuut of tien zag hij Anton aan komen lopen. Boodschappentas aan zijn rechterhand. Anton loerde onderzoekend naar zijn auto en hij zag hem even de pas in houden als wilde hij rechtsomkeert maken toen hij deze herkende als die van Raymond. Liep dan toch door en klom zwijgend aan boord.

"Zooh, Anton, boodschapjes gehaald? Tja, een mens moet

eten nietwaar!”

Anton klom, zonder op de wat pesterig klinkende opmerkingen te letten, het trapje naar het vooronder af en knielde bij de koelkast en hevelde een voor een de etenswaren over. Vouwde daarna zijn plastic tas op en legde die in het aanrechtkastje. Om vervolgens een whisky in te schenken. Terwijl hij een slok nam keek hij wat ongemakkelijk naar Raymond die inmiddels ook het trapje was afgedaald.

“Dat ging niet best vannacht, wat jou, Anton?” begon Raymond op dezelfde pesterige toon.

“Wat? Wat klink je nou hatelijk man!” snauwde Anton agressief.

“Daar kan ik toch niks aan doen! Ik heb jou gewaarschuwd zodra ik wat wist en ik wist niet beter of die zending zou gewoon doorgaan.”

“Ja, maar hij ging niet door, Anton. En waar zat hem dat in, denk jij?”

Anton haalde nonchalant zijn schouders op, “hoe moet ik dat nou weten.”

Raymond zag wel aan de man zijn houding dat deze weinig toeschietelijk was en dat hij op deze manier niet veel zou bereiken. Daarom besloot hij van koers te veranderen. En op sussende toon zei hij, “nee, sorry, Anton. Ik geloof je.” En na een korte stilte, “maar evengoed een vreemde zaak, toch?” Weer haalde Anton zijn schouders op, “ik weet van niks.”

Maar hij zei het zonder Raymond aan te kijken. Waardoor deze de indruk kreeg dat Anton niet geheel de waarheid vertelde.

“Maar je begrijpt toch wel dat ik wil uitzoeken wat de oorzaak van deze mislukking was,” sprak hij op verzoende

toon.

Anton knikte als iemand die niet anders kon, “ik kan je alleen niet helpen.”

“Nou misschien is dat niet helemaal waar, Anton,” reageerde Raymond snel.

“Want vertel is. Heb je überhaupt met iemand gesproken behalve met mij na gisteren?”

Weer schudde Anton zijn hoofd, “nee, met niemand gesproken.”

Die nonchalante en weinig toeschietelijke houding van Anton vond Raymond wel een erg groot contrast met drie weken geleden. Hij vond het zelfs verdacht. Hoewel hij ook wel iets van paniekerigheid bespeurde. Anton zat ergens mee, maar waarmee?

“Om eerlijk te zijn, Anton, heb ik het idee dat je niet helemaal eerlijk tegen mij bent.”

Anton lachte wat schaapachtig, “dat is dan wel jouw probleem.”

“Kan zijn, kan zijn.”

Raymond stond op en maakte aanstalten om het trapje naar het dek op te klimmen. Hij hoopte dat Anton nog met aanvullende informatie zou komen maar die kwam niet.

“Fijne dag nog, Anton.”

Anton bromde een groet en ging op het kleine bankje zitten achter de tafel. Wat nerveus dronk hij van zijn whisky.

Arnoud Kamminga wielde zijn rolstoel naar het raam van zijn flat. Het stortte van de regen buiten. Geïnteresseerd keek hij naar de kolken die het water verzwoegen als een hongerige wolf zijn zopas gevangen prooi.

Arnoud verwonderde zich erover dat na al die berichten van wateroverlast elders in het land, hier, ondanks het toch